

Anh sẽ lại bắt em chứ?

Kể từ ngày hôm đó tôi không đi qua con đường hay tới đó mỗi tối thứ bảy nữa, tôi nghĩ mình sẽ quên, ép bản thân mình quên nhưng càng quên thì càng nhớ, nhớ cái lúc anh cười, lúc anh dẫn tôi đi lang thang, lúc anh kể chuyện... tôi lại tìm đến đó nhưng anh ở đâu?

01.

Sài Gòn những tối thứ bảy đông nghịt người, từ dãy trọ nằm sâu trong con hẻm nhỏ tôi bước những bước chân ra tới những con đường quận 1 hoa lệ. Đến từ mảnh đất Tây Nguyên còn nhiều nghèo nàn, tôi chỉ biết cố gắng học tập với ước mơ đổi đời, ở mảnh đất mới này mọi thứ đối với tôi còn quá xa xỉ!

Đường ngập đèn điện, dòng người đi lại chóng mặt, từng khu trung tâm, khách sạn, toà nhà cao tầng khiến tôi choáng ngợp. Sinh ra ở nơi mãi đến năm 2007 tôi mới biết ánh sáng của đèn điện, vốn là người dân tộc Bana nên những sinh hoạt của tôi cũng khác, ở trên đó tôi chưa bao giờ biết ra khỏi nhà vào đêm. Người trong làng ai cũng nhìn tôi bằng ánh mắt như thần thánh chỉ vì tôi là người duy nhất đậu đại học, mà lại ở tận Sài Gòn.

Từng ánh điện lấp lánh hắt vào mắt lung linh, mờ ảo làm tôi muốn nhìn mãi không thôi, núi rừng Tây Nguyên rất đẹp nhưng sẽ đẹp hơn nhiều nếu nhà nào cũng có đèn điện như vậy! Tối thứ bảy nào tôi cũng đi “ngắm đường” để được nhìn ánh điện từ khu thương xá Tax, nhìn người nước ngoài, nhìn mọi người tập nhảy, tập thể dục, chụp hình, trò chuyện... Chao ôi! Thế giới của tôi khác xa thế giới đó!

02.

Em – một cô gái xinh đẹp với nụ cười toả nắng, tối thứ bảy nào tôi cũng bắt gặp em ngồi đối diện trước toà nhà thương xá Tax cười một mình, ban đầu tôi cứ nghĩ rằng em “có vấn đề” nhưng tuần nào cũng vậy tôi luôn thấy em như thế và tôi cũng tập ngồi nhìn như thế nhưng có thấy thứ gì lạ đâu mà có thể cuốn hút ánh mắt em dữ vậy!

Em làm tôi ấn tượng không chỉ vì cái thói quen kì lạ đó mà còn bởi sự giản dị đến nỗi giản dị nhất trong những người giản dị mà tôi từng biết. Một chiếc áo sơ mi trắng hơi cũ màu, một chiếc quần tây không hợp thời nhưng chẳng thể che lấp đi cái đẹp trong em. Mái tóc thẳng, đen dài rất trữ tình làm tôi sao xuyên!

Nhiều lần muốn lại bắt chuyện với em nhưng không hiểu sao tôi không thể. Tôi run. Sự thật là khi nhìn người con gái đó tôi run, đây là lần đầu tiên tôi biết run trước một ai đó. Dù có cố can đảm cỡ nào thì đối diện với đôi mắt nhìn xa xăm kia tôi lại không cất nên lời.

03.

Cảm giác như có ánh mắt ai dõi theo mỗi tối thứ bảy nhưng nhìn xung quanh tôi chẳng thể phát hiện ra ai.

Dòng người cứ tấp nập, hối hả như mọi đêm thứ bảy khác làm tôi quên hết mọi mệt mỏi sau một ngày học, có thời tôi đã từng sống theo chủ nghĩa “vội vàng” như Xuân Diệu nhưng giờ có một chút gì đó trầm lắng sẽ khiến tôi bình yên hơn!

Giữa thế giới này bình yên là thứ mà biết bao người tìm kiếm, tôi lại nhớ về mảnh đất Tây Nguyên yêu dấu, nơi mà mỗi sáng sớm nghe rất rõ tiếng gà gáy, tiếng chim rừng kêu, tiếng nước chảy, tiếng bọn trẻ tập đánh vần... Tôi yêu và nhớ những âm thanh đó da diết. Nhớ sự vất vả, nhọc nhằn của cha mẹ càng làm tôi có nghị lực học tập không ngừng nghỉ!

“Tối thứ bảy em không đi dạo sao?” – Chị tôi nhìn bằng ánh mắt là lạ, chắc có lẽ chị đã quen với cái thói quen ” biến mất” mỗi tối thứ bảy của tôi.

“Hôm nay em mệt quá, lết không nổi nữa chị à!”

“Sốt rồi đó, nghỉ tí đi rồi chị đi kiếm gì đó nấu ăn, bệnh vậy thì đừng thức khuya nữa đấy!”

“Vâng!”

04.

Hôm nay em không tới, chờ mãi vẫn không thấy em khiến tôi lo lắng, hay là em có chuyện gì? Hay từ nay em sẽ không tới nữa? Mọi câu hỏi cứ xuất hiện dồn dập trong đầu tôi, nếu biết có một ngày em không xuất hiện thì tôi đã lấy hết can đảm của mình ra làm quen em rồi!

Tìm đến chỗ em vẫn ngồi, đưa mắt dõi theo đến nơi em hay nhìn tôi mới phát hiện ra ngồi ở nơi này có thể nhìn thấy rất rõ mọi chuyển động xung quanh, nhìn rõ toà thương xá Tax, nhìn thấy những ánh đèn điện một cách lung linh nhất. Chắc em có một tâm hồn rất thi sĩ đây?

“Này chú ơi... Chú gì ơi... Xin lỗi! Chú ngồi xích qua bên được không?”

“Được thôi!” – Là em, mà sao mãi giờ này em mới tới? Mà sao gọi tôi bằng chú? Bộ tôi già lắm sao? Ngồi gần vậy khiến tôi lại run. Quay sang nhìn em, trông em có vẻ mệt mỏi nhưng vẫn nở một nụ cười nhẹ, rất nhẹ làm tôi chao đảo, trời đêm mà sao tôi lại say năng dừ vậy trời? Không lẽ tôi đồ mạnh thật rồi?

” Này em, gọi bằng anh được chứ, anh chỉ mới 22 tuổi thôi mà! Mà sao tối thứ bảy nào em cũng ngồi đây vậy? Sao hôm nay em tới trễ vậy?” – Tôi bắt chuyện, không thể tin được tôi lại có thể bắt chuyện , tìm đập thành thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Anh biết em sao?”

“À.. Không hẳn.” – Tôi lúng túng, không lẽ tôi lại thú nhận là lâu nay tôi vẫn dõi theo em, chộm nhìn em, vậy có khác gì tôi là stalker!

“Anh là người hay nhìn em mỗi tối thứ bảy hả?” – Ánh mắt trong veo của em nhìn tôi đa nghi, chất vấn.

“Sao em biết?”

“Chỉ là “giác quan thứ 6” của em hoạt động rất tốt thôi.”

“Mà sao em tới trễ vậy? Anh cứ tưởng em không tới.”

“Em hơi mệt, đáng lẽ cũng không tới nhưng lại nhớ, nếu không đi ” nhìn đường” như thường lệ chắc tối nay dù mệt ra sao em sẽ không ngủ được mất!”

05.

Vậy là tối thứ bảy nào tôi cũng trò chuyện với một anh chàng rất điển trai, cả hai nói chuyện đôi khi khiến tôi quên luôn cả giờ về. Cứ nghĩ rằng giữa dòng người vội vã kia sẽ không có ai có thể cùng tôi ” tám ” đủ thứ trên đời vậy mà giờ đây tôi đã có một anh chàng Sài Gòn mang một trái tim rất ấm áp, giọng nói cũng rất ấm áp trò chuyện cùng mình.

Lần đầu trong đời tôi biết thích, biết trông mong, biết chờ đợi và hơn nữa là biết yêu mất rồi!

Những tháng ngày ôn thi mệt mỏi nhưng tôi cũng không bỏ tối thứ bảy nào bởi mỗi khi nhìn ánh đèn tôi sẽ có nghị lực hơn và cũng vì có ai đó đang ngồi chờ tôi tới. Quả thật cảm giác biết có ai đó đang đợi mình rất tuyệt, để biết rằng mình không còn cô đơn giữa dòng người vội vã kia.

Tối nay tôi lang thang cùng anh vòng quanh công viên, chợ Bến Thành, nhà thờ... Anh sinh ra và lớn lên ở đây nên anh kể tôi nghe rất nhiều về Sài Gòn, về những nơi tôi nên đi, những món ăn hàng đặc sản... biết bao nhiêu là thứ tôi chưa hề biết. Tôi cũng kể cho anh nghe về Tây Nguyên, về những bản làng, những mùa hội...

“Anh nghe nói trên đó có tục bắt dâu hả?”

“Vâng, em ở tuổi này mà chưa bị bắt là dạng hiếm của hiếm đấy!”

“Vậy em đừng để bị bắt nhé, nếu không anh phải đi đòi lại khổ lắm!”

“Hả???”

“Anh sẽ bắt em, được chứ?”

06.

“Này, cái hình nền laptop của cô là ai vậy? Mà biết không?” – Màn hình laptop hiện lên hình ảnh một chàng trai quen thuộc với đôi mắt sáng, nụ cười hiền hoà, tôi không thể nhầm được, đây chính là anh mà!

“Đó là con trai cô đó, đẹp trai lắm đúng không? Thông minh, đẹp trai làm gì để rồi đoán mệnh!”

“Mày nói đoán mệnh là sao?”

“Nghe nói bị tai nạn chết cách đây 2 năm rồi.”

Tai tôi chỉ còn nghe tiếng ù ù, chết rồi? Không thể nào! Người tôi nói chuyện mỗi tối thứ bảy là người bằng da bằng thịt mà, không lẽ trên đời này có hai người giống nhau?

Chiếc xe buýt dừng tại Bến Thành, hôm nay tôi sẽ ngồi thật sớm để chờ anh, chờ để nhìn thấy anh bằng da bằng thịt, chờ để được nói chuyện cùng anh, cùng anh kể hết tất cả mọi thứ xảy ra trong tuần... chờ để chứng minh...

“Sao hôm nay em tới sớm vậy?”

Anh đứng trước tôi rõ ràng là người thật, giọng nói, nụ cười, mọi thứ vẫn vậy, đều như vậy...

“Này, em sao vậy?”

“À, xin lỗi anh, em không sao, nhưng hôm nay em biết một chuyện lạ lắm!”

“Chuyện gì? Hay không? Kể anh nghe đi!”

Tôi nhìn chăm chăm vào anh kể câu chuyện mà mình vừa nghe được.

“Cô giáo dạy anh văn của em để hình nền laptop là hình con trai cô ấy, người con trai đó rất đẹp trai, nghe nói rất thông minh.”

“Chuyện chỉ có vậy thôi sao? Vậy thì đâu có gì kì lạ đâu.”

“Nhưng anh ta đã chết trong một vụ tai nạn cách đây 2 năm, điều kì lạ ở đây là người đó rất giống...a! A không thấy lạ sao? Không lẽ trên đời này có hai người giống nhau đến vậy sao?”

“Ừ ... Ờ thì có nhiều chuyện kì lạ trên đời này lắm em.”

“Không, không bao giờ, giống đến mức kì lạ vậy thì em chưa gặp bao giờ, anh gạt em, hay anh chính là người con trai đó?”

“Không... Không phải...”

Tôi đẩy anh ra thật mạnh nhưng anh...trong suốt! Từng cơn gió thổi mạnh cuốn theo bụi cát, ánh đèn điện nhoà đi, loang lổ. Nước mắt có vị gì nhỉ? Mặn, chát, đắng...không! Tất cả các vị!

“Anh xin lỗi!”

“Thôi đi, chúng ta quá khác nhau!”

Kể từ ngày hôm đó tôi không đi qua con đường hay tới đó mỗi tối thứ bảy nữa, tôi nghĩ mình sẽ quên, ép bản thân mình quên nhưng càng quên thì càng nhớ, nhớ cái lúc anh cười, lúc anh dẫn tôi đi lang thang, lúc anh kể chuyện... tôi lại tìm đến đó nhưng anh ở đâu?

Tối nào tôi cũng đợi nhưng không thấy anh dù có là tối thứ bảy. Một tháng, hai tháng, ba tháng tôi cũng không thấy, đôi khi thấy một bóng người quen thuộc tôi cứ nghĩ là anh vội chạy tới nhưng...

Những buổi tối thứ 7 kỉ niệm giờ chỉ còn lại những tối thứ 7 chia xa!

“Anh sẽ lại bắt em chứ?”.